

ROBIN HOOD

Dat is het koosnaampje dat Hegel aan de opvolger van de uiterst succesvolle H360 versterker heeft gegeven. "It steals from the rich and gives to the less rich" aldus Anders Ertzeid, salesmanager bij Hegel. Daarmee hint hij overduidelijk op de H590 en de verwantschap met de H390. "In essence it's a baby 590", zo besluit hij.

Een jaar na de lancering van de sensationele H590 heeft Hegel op High End München de H390 gepresenteerd. Als opvolger van de H360 wacht de H390 een zware taak. De H360 was toch op z'n minst uitermate populair. Uit de woorden van Hegel valt een beetje op te maken dat we de H390 eigenlijk niet zouden moeten vergelijken met de H360, maar meer met de H590. Gedurende de test van de H390 wordt duidelijk waarom. Eigenlijk was het al na een paar minuten duidelijk. Niet alleen het DNA vertoont verwantschap, op 'zielniveau' is de verwantschap misschien nog wel groter.

Specificaties

Laten we eerst eens wat specificaties doornemen. Ten tijde van deze review is het complete overzicht van prestaties en specificaties nog niet bekend gemaakt. Het overzicht is daarmee niet volledig; we moeten het doen met wat tot nu toe bekend is gemaakt. Het uitgangsvermogen bedraagt 2x250 W aan 8 Ohm. De behuizing meet 430 x 410 x 145 mm en het gewicht is +/- 20 kg. Het front is des Hegels, dus satijnzwart met de bekende welving over het midden. De kap is mat en oogt meer als antracietgrijs. Hiermee lijkt het voorbeeld van de Röst gevolgd te zijn: twee tonen wit om zo meer optische vorm te creëren. De twee knoppen voor de bediening zijn een stuk groter dan die op de H360 en persoonlijk vind ik ze nu beter in verhouding met het frontpaneel. De aan/uitschakelaar is, zoals altijd, discreet uit het zicht gehouden. Wel ruim in het zicht is het OLED-scherm, een grote verbetering ten opzichte van het meer klassieke scherm van de H360.

Op de achterzijde vinden we de volgende ingangen: analoog: 1x XLR, 2x RCA en digitaal: 1x (BNC) S/PDIF, 1x coaxiaal, 3x optisch, USB en RJ45. Qua uitgangen vinden we een digitale (BNC) S/PDIF en één RCA line out fixed en één RCA line out variabel.

Via het netwerk (RJ45) is het spelen via UPnP/DLNA, Spotify Connect en Airplay. Dit najaar komt een firmware

update beschikbaar waarmee AirPlay 2, Control4 SDDP en... Roon Endpoint beschikbaar komen.

De H390 is uiteraard voorzien van Sound Engine 2, het befaamde 'feed-forward' circuit dat het ingangssignaal vergelijkt met het mogelijke uitgangssignaal (op basis van de bekende vervorming van de eindtrap) en dat verschil in omgekeerde fase naar de eindtrap stuurt, waarmee vervorming grotendeels ongedaan wordt gemaakt.

DAC

Nu komen we in de regionen van de ziel van H390: de DA converter. Laten we eerst melden dat MQA beschikbaar is gekomen! Verder kunnen PCM files tot 32 bit/768 kHz gespeeld worden en DSD tot 256 via USB of 64 via de andere digitale ingangen.

De DAC maakt net als die in de H590 gebruik van Asahi Kasei AK4493, die zo min mogelijk aan up- of downsampling doet. Elke file vanaf 16 bit/44.1 kHz wordt 'native' vertaald, en blijft 16 bit/44.1 kHz of 24 bit/96 kHz... 24 bit/96 kHz, etcetera. Dat dit voor de nodige ontspanning in het geluid zorgt zal eenieder die de H590 heeft gehoord, kunnen beamen. Eenmaal aansloten valt de overeenkomst met de DAC van de H590 erg op, terwijl Hegel duidelijk stelt dat de DAC van de H590 alleen uitgangspunt is geweest voor die van de H390 en slechts een paar kleine aanpassingen heeft gedaan om de prijs voor de H390 te beperken. Misschien is er nog een ander element dat de kwaliteit zo goed maakt. Hegel doet voor de H390 aan 'down-clocking'. Hegel doet daar lichtjes geheimzinnig over en laat alleen weten dat ze in bepaalde circuits, wanneer het mogelijk is, de systeem-klok langzamer laten draaien, dan wel een langzamere klok gebruiken. Het meetbare resultaat laat minder ruisvorming zien en ook uit luistertests komt een winst in weergave naar voren. Volledig in de traditie van filosoof Hegel: these, anti-these en synthese. Dus theorie, een tegentheorie en bij een positieve uitslag het praktisch implementeren.

Het Grote Ontdooien

De H390 kwam vers uit Oslo ingevlogen en met 0 seconden op de teller werd inspelen verplicht en geduld een must. En geduld heb je echt even nodig. Na twee dagen continu spelen hoorde ik weinig vooruitgang, wat mij toch wat ongerust maakte. De Röst en de H190 die ik eerder ter test in huis heb gehad kwamen beduidend eerder tot leven. Importeur GP Acoustics kon dit bevestigen: “Ja, klopt! Net als de 590 heeft de 390 echt meer tijd nodig, vijf dagen minimaal, écht!” Na de derde dag inspelen begon dan eindelijk het grote ontdooien en nu we een kleine weekje verder zijn begint er een meer omlinjnde vorm van de H390 te ontstaan. En wat voor een.

Van Hegel mag je altijd een ruimtelijk beeld verwachten. De H390 komt hier ruimschoots aan tegemoet. Het beeld laat zich heel breed en op momenten opvallend ver buiten de luidsprekers neerzetten. Ook qua diepte zit het meer dan goed: het geluid zit goed zowel voor als achter de luidsprekers. De H390 houdt van stroom leveren. Dat wordt duidelijk bij opnames met wat meer nadruk op het laag.

De wat meer ruige dance beukt er op hoog volume driftig op los zonder het gevoel te krijgen dat het voor de versterker wat veel wordt. Maar ook in een rustiger omgeving als ambient is de laagweergave diep, voldoende snel, genuanceerd en gecontroleerd, ook op lagere volumes. Het hoog laat de nodige nuances zien. Een regelrechte aanrader is het project van Neil Olliviera onder de naam ‘The Detroit Escalator Company’ waarbij hoog in de meest denkbare structuren en positionering in beeld een belangrijke rol speelt. De H390

laat dit zeer precies horen zonder dat er een synthetisch gevoel ontstaat.

Ook op meer akoestisch vlak wordt er ruim muziek weergegeven. Grote delen van het oeuvre van Stereolab passen de revue. De genuanceerde weergave van de stukken ambient maakten mij erg nieuwsgierig naar de gierende Hammond en Farfisa orgels en andere analoge elektronica, akoestische basgitaren, soms wat matig in het ritme zittende drums en de mooie stem van Laetitia Sadier. Ik had haar te lang niet meer gehoord. Zeker de vroege albums zijn gewoon wat matig geproduceerd, maar daar hebben we nu eenmaal mee te maken. De H390 maakte er een geweldig geheel van waardoor het uiteindelijk veel méér is geworden dan een sentimental journey.

Conclusie

Hegel heeft het weer eens voor elkaar. Een fantastisch krachtpatsertje dat 'z'n grote bek volledig waarmaakt' om het zo maar eens te zeggen. Vermogen, souplesse, nuance en detail. Wat kun je meer van een versterker verwachten? Maar de H390 is méér dan een versterker alleen, de onboard DAC is van een dermate kwaliteit dat er, op misschien een draaitafel na, volgens mij geen behoefte zal zijn aan andere bronnen. Waar de H590 uitblinkt in autoriteit is de H390 net wat guitiger en dat bevalt mij prima. Ik ben het met Anders Ertzeid eens als hij stelt dat we met een 'baby 590' te maken hebben. De 390 met de 360 vergelijken lijkt meer op het verhaal van appels en peren. De prijs van 5.900 euro is gezien de muzikale kwaliteiten helemaal niet verkeerd. Warm aanbevelen!

Kijk voor meer informatie op de website van de importeur www.hegel.com